

GALICIA

É UN ARRECENDO
que se espalla nas brétemas,
vai apalpando montes,
congostras e casales, leiras,
como unha máu que vai e ven, ás cegas,
dende as uces ó mar,
dende os mares ás serras.
É un arrecendo
ben achegado ás pedras,
ás vellas pedras dos camiños,
que brinca e voa hasta ás Américas.
É unha anduriña de lembranzas,
un rousiñol, unha laberca...
¡Ai, cantar de aquil carro
polas vendimas lentas,
ai, maino demorarse baixo ás nubes
o fume sobre as tellas,
ai, cantar dos regatos,
ai, o cheirar das herbas!...
E ise can de palleiro
que oubea, oubea,
á porta do misterio, antre o luar.

¡Ai, Galicia sinxela!
¿Cómo diréi Galicia
pra que me entendan?

Estás nas fouces, nas eixadas,
nas picarañas, nas larciras,
Estás nas dornas.

AI, QUE BERCES
onde Galicia vai e nunca medra.
¡Nena, neniña loira
de fume loiro, mais tolleita!

Galicia morredoira,
largasía restreva,
muradana en farrapos,
esnaquizada ermida, verba
sin lume, largasía
i outa lareira
esborrallada,
¿cómo hei falarche pra que te ergas?

¡Érguete Galicia, pedra a pedra
e fouce a fouce,
érguete Galicia e medra!

¡Érguete nosa terra,
camiña ó par de Portugal,
érguete cara Europa e berra!

¡Esquene eixiña tanta moura estrela,
ponte de pé nos cóns, Galicia,
torre de Compostela!

TERAN RAZON

Terán razón vostedes
ou tamén eu, que vou alegre, as veces,
si simplemente tomo us netos
ou a raxeira estou do sol
e bébedo, a carón dunha rapaza,
acarexándo vou coxas, meixelas.

Entón as verbas ledas ruben
brincan, espállanse, eu sei que son mentiras,
mais son mentiras, boubas
coas que teño de abondo
pra derrubar, as veces, meu cansancio.

Terán razón vostedes
i eu cando alegre estóu.
E, sin embargo, non.
De novo aboio en mín, e non
hai máis que eu, eu
feríndome en pra qués, por qués, por óndes,
perguntas soedosas
que non se fan co pensamento,
que bulen polos límites das horas,
de mar a mar, de nube a nube,
de canzón a canzón, de verme a verme,
ben pra dentro,
no latexar da soedá asoballada,
cangada de lembranzas indefensas.

¿Onde pór a ledicia
pra que se non desfaga?;
¿ónde prantar o amor que un leva ás costas,
ónde prantálo xa pra sempre defendido?

Terán razón vostedes,
mais eu tamén
cando de novo veño das mentiras
e busco unha razón que nos sosteña
máis alá da mentira e da tristura...

PICO DO MEDIODIA

Dende a solaina estóute ollando
inmóvil sobre a vida.
Téñoche medo, as veces,
Pico do Mediodía,
pastor de montes
e de nubes coa Limia
ó pé i os prados e centeos
baixo das túas penedías,
Compañeiro das águas,
dos relampos, das irtas
e bravas uces,
mentras abaixo quedan
a procesión dos días
as ringleiras dos anos,
o traballo labrego, a fuxitiva
pasada de homes i animás
polos camiños, nas curtiñas
rozando leña, labrando plazas
e sementando arelas nas ermidas.

Pico do sol,
grande reló que avisa
a hora do xantar e do morrer,
xigante xeolosía
de soños abraiantes
nas voces da invernia,
dende a solaina véxote
ergueito sobre a vida
homilde e cavilosa dos humás,
á espreira das espigas
que has de moer cos teus rodicios
de serras, montes, penedías,
i eu déixome levar, inda que teña medo,
pico da soma. ¡Pico do Mediodía!

Ourense, 1962

ANTONIO TOVAR BOBILLO

